

Date de réception : 29/03/2021

Zaak C-92/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

15 februari 2021

Verwijzende rechter:

Tribunal du travail de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 februari 2021

Verzoekende partij:

VW

Verwerende partij:

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil)

Tribunal du travail de Liège, division Liège (arbeidsrechtbank Luik, afdeling Luik)

Vonnis van de Derde kamer van 8 februari 2021

In de zaak

VW, [omissis]

verzoekende partij [omissis]

tegen

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (hierna: „Fedasil”), [omissis]

verwerende partij [omissis]

PROCEDURE

[omissis] [or. 2]

FEITEN

VW is geboren op 5 oktober 2002. Hij heeft de Guineese nationaliteit.

Op 13 oktober 2020 is hij in België aangekomen en op 14 oktober 2020, toen hij net achttien jaar was geworden, heeft hij een verzoek om internationale bescherming ingediend.

De Belgische autoriteiten hebben de Spaanse autoriteiten verzocht om VW over te nemen, en die hebben dit verzoek op 28 oktober 2020 ingewilligd.

Op 2 december 2020 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: „DVZ”) aan VW een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: „bijlage 26quater-beslissing”) meegedeeld, waarbij hem werd verzocht zich naar Spanje te begeven, aangezien dit land op grond van de Dublin III-verordening¹ bevoegd was verklaard om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Op 9 december 2020 heeft VW tegen die beslissing van DVZ beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: „RvV”).

Op 4 december 2020 heeft Fedasil VW’s opvangcentrum gewijzigd door hem als verplichte opvangplaats een zogenoemde Dublinplaats in het centrum van Moeskroen toe te wijzen.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 9 december 2020 heeft VW tegen die beslissing beroep ingesteld [omissis].

Op 10 december 2020 heeft de tribunal du travail de Liège Fedasil bij beschikking in kort geding voorlopig veroordeeld tot het handhaven van VW’s verblijf in het centrum waar hij op dat tijdstip verbleef, namelijk het centrum van het Rode Kruis van Bierset, en tot het verlenen aan VW van de hulp als bedoeld in artikel 2, 6°, van de [wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: „opvangwet”)] [omissis], mits binnen een maand na die beschikking een beroep ten gronde zou worden ingesteld tegen de beslissing van Fedasil van 4 december 2020, en zulks totdat een uitspraak ten gronde zou volgen.

Op 5 januari 2021 [omissis] [heeft de verwijzende rechter voornoemde beschikking bevestigd].

VW heeft op 9 december 2020 de onderhavige procedure ingeleid.

¹ Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31).

VOORWERP VAN DE VORDERING

VW vordert de nietigverklaring van de beslissing van Fedasil.

Hij verzoekt dat, alvorens recht wordt gesproken, de volgende prejudiciële vraag wordt voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

„Moeten artikel 27 van verordening [(EU) nr.] 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een [or. 3] verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale procedureregels die de overdracht niet automatisch opschort totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven[?]”

VW vordert dat Fedasil wordt veroordeeld om zijn huidige verblijf in het opvangcentrum van Bierset te handhaven, althans totdat uitspraak is gedaan op zijn beroep bij de RvV tegen de bijlage 26quater-beslissing.

[omissis]

ONDERZOEK VAN DE VORDERING

1. STANDPUNT VAN PARTIJEN

1.

VW stelt dat de beslissing van Fedasil inbreuk maakt op zijn recht om tegen de beslissing van DVZ (beslissing tot overdracht naar Spanje met bevel om het grondgebied binnen tien dagen te verlaten) beroep met opschortende werking in te stellen, omdat eerstgenoemde beslissing reeds een voorbereidende handeling vormt voor de uitvoering van laatstgenoemde beslissing.

2.

Fedasil [omissis] betoogt dat het – overeenkomstig zijn verplichtingen – aan VW de verschuldigde materiële hulp als bedoeld in artikel 2, 6°, van de opvangwet verleent, met inachtneming van het arrest [van 27 september 2012, Cimade en GISTI (C-179/11, EU:C:2012:594)].

Het is van mening dat de overdracht van VW naar het centrum van Moeskroen geen enkele invloed heeft op de doeltreffendheid van het beroep dat hij tegen de bijlage 26quater-beslissing heeft ingesteld, aangezien VW zich in dit centrum in dezelfde materiële en juridische omstandigheden bevindt om zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen.

Fedasil voegt hieraan toe dat DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te allen tijde kan uitvoeren, ongeacht het centrum waarin de asielzoeker is ondergebracht.

Volgens Fedasil is een zogenoemde Dublinplaats een klassieke huisvestingsplaats in een open centrum die als enige specifieke kenmerk heeft dat begeleiding wordt aangeboden op maat van de administratieve situatie van de begunstigde aan wie een bijlage 26quater-beslissing is betekend.

Door informatie te verstrekken over een programma voor vrijwillige terugkeer voert het agentschap slechts zijn wettelijke opdracht uit, aangezien dit programma volgens artikel 2, 6°, van de opvangwet deel uitmaakt van de materiële hulp die verschuldigd is aan de persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Ten slotte voert Fedasil aan dat de in het Belgische recht geregelde beroepen tegen een bijlage 26quater-beslissing in overeenstemming zijn met het Europese recht. Immers, ook al heeft het beroep bij de RvV geen opschortende werking, uit de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State blijkt dat **[or. 4]** pas tot gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel wordt overgegaan nadat de termijn voor het instellen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verstreken [omissis].

2. **[omissis]**

[omissis]

[omissis] **[or. 5]**

[omissis] [overwegingen die niet relevant zijn voor het verzoek om een prejudiciële beslissing]

3. **INTERNE WETTIGHEID VAN DE BESTREDEN BESLISSING**

3.1. **Toepasselijke beginselen**

1.

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens de Europese bepalingen

Artikel 27 van de Dublin III-verordening^[omissis] garandeert een asielzoeker het recht om een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen tegen het besluit om hem aan een andere lidstaat over te dragen voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. In dit artikel is bepaald:

„1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een

daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of **[or. 6]**

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft,

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.

4. De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. [...]

Dit recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat dus met name het recht op het instellen van beroep met opschortende werking, althans het recht om een rechterlijke instantie te verzoeken een met redenen omklede beslissing te geven over het opschortingsverzoek.

Deze bepaling is rechtstreeks toepasselijk in het Belgische recht.

In artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is het recht op een doeltreffende voorziening in rechte neergelegd. Het artikel luidt:

„Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

In artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”) staat te lezen:

„Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

In een arrest van 21 oktober 2014² preciseert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de analyse van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet alleen afhangt van het juridische arsenaal dat ter beschikking van de asielzoeker wordt gesteld, maar ook van de mogelijkheden waarover hij in de praktijk beschikt om van dat rechtsmiddel gebruik te maken.

In voornoemd arrest merkt het EHRM het volgende op: **[or. 7]**

„[...]

*167. De doeltreffendheid van het in artikel 13 [EVRM] bedoelde rechtsmiddel bestaat in een voldoende mate van toegankelijkheid en realiteit van dit middel: „[O]m doeltreffend te zijn, moet het krachtens artikel 13 vereiste rechtsmiddel zowel rechtens als in de praktijk beschikbaar zijn, met name in die zin dat het gebruik ervan **niet op ongerechtvaardigde wijze mag worden belemmerd door handelingen of nalatigheden van de autoriteiten van de verwerende lidstaat**’ (I.M. tegen Frankrijk, reeds aangehaald, § 130 en aldaar opgenomen verwijzingen). Ook wat betreft de rechtsmiddelen die asielzoekers in Griekenland kunnen instellen, heeft het EHRM bevestigd dat de toegankelijkheid van een rechtsmiddel ‘in de praktijk’ doorslaggevend is om de doeltreffendheid ervan te beoordelen (M.S.S. tegen België en Griekenland, reeds aangehaald, § 318).*

*168. Aangezien het verdrag niet tot doel heeft theoretische of denkbeeldige, maar concrete en daadwerkelijke rechten te beschermen voor alle personen die onder de jurisdictie van de Hoge Verdragsluitende Partijen vallen, kan het EHRM de praktische toegankelijkheid van een rechtsmiddel niet beoordelen zonder rekening te houden met **taalbarrières, de mogelijkheid van toegang tot de nodige informatie en tot deskundig advies, de materiële omstandigheden waarmee de***

² [Arrest van het EHRM van 21 oktober 2014, Sharifi e.a. tegen Italië en Griekenland (CE:ECHR:2014:1021JUD001664309)].

betrokkene kan worden geconfronteerd en alle andere concrete omstandigheden van de zaak (I.M. tegen Frankrijk, reeds aangehaald, §§ 145-148; M.S.S. tegen België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 301-318, en Rahimi tegen Griekenland, nr. 8687/08, § 79, 5 april 2011)."

2.

Rechtsmiddelen waarin het Belgische recht voorziet

Naar Belgisch recht heeft het instellen van een beroep tegen een [bijlage 26quater-beslissing] niet tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van die beslissing wordt opgeschort (artikelen 39/2 en 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Alleen in het kader van een administratief kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan de asielzoeker vorderen dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten worden geschorst.

Dit kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid is alleen mogelijk wanneer de asielzoeker het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is (artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980).

3.

Recht van asielzoekers op opvang

Artikel 3 van de [omissis] opvangwet luidt:

„Elke asielzoeker heeft recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Onder opvang wordt de materiële hulp verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt verstrekt door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.”

Volgens artikel 2, 6°, van deze wet is materiële hulp „de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer”. **[or. 8]**

In het arrest [van 27 september 2012, Cimade en GISTI (C-179/11, EU:C:2012:594)]^[omissis], is geoordeeld dat de asielzoeker deze materiële hulp moet

blijven genieten totdat hij daadwerkelijk wordt overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Die materiële hulp wordt met name [omissis] [toegekend doordat] Fedasil de asielzoeker een verplicht opvangcentrum toe te wijzen (artikel 11, § 1, van de opvangwet).

Artikel 12, § 2, van de opvangwet bepaalt:

„§ 2. In toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, kan het Agentschap op eigen initiatief of op verzoek van de partner of de asielzoeker de in toepassing van artikel 11, § 1, toegewezen verplichte plaats van inschrijving wijzigen. [...]”

In artikel 11, § 3, staat te lezen: *„Bij de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving ziet het Agentschap erop toe dat deze plaats aangepast is aan de begunstigde van de opvang en dit binnen de grenzen van het aantal beschikbare plaatsen. [...]”*

3.2. Toepassing op de feiten

1.

Omvang van de bevoegdheid van de tribunal du travail

De tribunal du travail herinnert eraan dat haar bevoegdheid beperkt is tot het kennismaken van de toekenning door Fedasil van de aan de asielzoeker verschuldigde materiële hulp in de zin van artikel 2, 6°, van de opvangwet.

[omissis] [uiteenzetting over de respectieve bevoegdheden van de verwijzende rechter en de RvV]

Ook de vraag of tegen de bijlage 26quater-beslissing van DVZ een daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden is, kan door de tribunal du travail enkel vanuit het oogpunt van materiële hulp worden onderzocht.

Het gaat er dus alleen om na te gaan of de materiële hulp die aan VW zou worden verleend in het centrum van Moeskroen, hem dezelfde materiële en juridische omstandigheden biedt als het geval zou zijn in een ander opvangcentrum, in die zin dat hij onder dezelfde voorwaarden zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen.

Opdat die vraag kan worden beantwoord, moeten volgens de tribunal du travail eerst [twee andere vragen] worden beantwoord. [omissis] **[or. 9]**

2.

Vormt de overdracht naar een Dublinplaats een begin van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten?

Zoals hierboven is opgemerkt, heeft in het Belgische recht het instellen van beroep tegen een [bijlage 26quater-beslissing] niet tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt opgeschort.

Daarom beslist Fedasil, wanneer een asielzoeker in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op een zogenoemde Dublinoverdracht, de verplichte opvangplaats te wijzigen en de asielzoeker over te brengen naar een zogenoemde Dublinplaats.

De in artikel 2, 6°, van de opvangwet bedoelde materiële hulp wordt dan verplicht in dat centrum verstrekt.

De beslissing die Fedasil in dit verband heeft genomen ten aanzien van VW, luidt als volgt:

„[...] U dient zich te begeven naar de lidstaat die is aangewezen als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 12, § 2, wordt u, opdat u de begeleiding kan genieten die het beste past bij de stand van uw procedure, de volgende opvangstructuur toegewezen als verplichte plaats van inschrijving:

Dublinplaats – Opvangstructuur Moeskroen.” (onderstreeping door de tribunal du travail)

In de beslissing wordt gepreciseerd dat de materiële hulp wordt verleend tot de daadwerkelijke overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden.

Fedasil stelt dat de overbrenging naar een Dublinplaats uitsluitend tot doel heeft de asielzoeker een begeleiding te bieden die aangepast is aan zijn specifieke situatie, en dat het personeel van de betreffende centra speciaal is opgeleid om de bewoners uit te leggen wat de gevolgen zijn van de door DVZ genomen beslissing. Volgens Fedasil wordt op de bewoners op generlei wijze psychologische druk uitgeoefend om hen ertoe aan te zetten het grondgebied te verlaten en is de overbrenging naar een zogenoemde Dublinplaats geen begin van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In het document van 13 juli 2018 met als titel „Info Dublinplaats”, dat door Fedasil in andere, identieke dossiers is afgegeven, wordt evenwel melding gemaakt van het doel van „de begeleiding” die wordt aangeboden in een opvangcentrum dat een Dublinplaats is.

Gepreciseerd wordt dat:

- de toewijzing van een Dublinplaats een fase vormt in het opvangtraject van personen voor wie een Dublinterugname is aangevraagd en toegestaan;

- de betrokkene in de Dublinplaats begeleiding krijgt op maat van zijn administratieve situatie en zich daar kan voorbereiden op zijn vertrek naar de lidstaat die als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen;
- de aanpak in de Dublinplaats tot doel heeft duidelijk te communiceren over de gevolgen van de kennisgeving van de bijlage 26quater-beslissing, alle vragen te beantwoorden die de bewoner zich daarover zou kunnen stellen, en hem zo goed mogelijk voor te bereiden op het verdere verloop van de **[or. 10]** gebeurtenissen. De nadruk ligt hoofdzakelijk op de voorbereiding en de organisatie van de reis. (onderstreping door de tribunal du travail)

Tevens wordt in voormeld document gepreciseerd dat er drie gesprekken plaatsvinden, waarin telkens een ander onderwerp aan bod komt (checklist van de drie gesprekken):

- In het eerste gesprek wordt informatie verstrekt.
- Het tweede gesprek heeft betrekking op de beslissing en in dit verband wordt gepreciseerd dat de asielzoeker wordt verzocht het document „Verklaring betreffende de organisatie van de reis” in te vullen en te ondertekenen. In herinnering wordt gebracht dat het instellen van beroep bij de RvV niet van rechtswege opschortende werking heeft en dat bij niet-medewerking aan de Dublinoverdracht het risico bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot „gedwongen” verwijdering en overdracht.
- Het derde gesprek betreft het daadwerkelijke vertrek. (onderstreping door de tribunal du travail)

In dit document wordt voor het overige het volgende gepreciseerd:

„Gelet op de centrale rol van de Dienst Vreemdelingenzaken in de Dublinprocedure is een verbindingsambtenaar van deze dienst in het opvangcentrum aanwezig.

Hierdoor kunnen Fedasil-medewerkers te allen tijde met hem in contact treden om nadere informatie in te winnen over een dossier of een land of welk ander onderwerp ook dat verband houdt met de Dublinverordening. Dit vergemakkelijkt tevens de mededeling van alle gegevens waarmee in het kader van de geplande overdracht rekening moet worden gehouden (concrete organisatie van de reis, specifieke noden die daarbij in aanmerking moeten worden genomen, verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten).” (onderstreping door de tribunal du travail)

In een arrest van 10 februari 2020 in een soortgelijke zaak stelt de cour du travail de Liège, division Liège (arbeidshof Luik, afdeling Luik) het volgende vast:

„Wat een terugkeerplaats [...] van een gewone plaats onderscheidt, is de begeleiding die wordt aangeboden om de overdracht aan een andere lidstaat voor te bereiden. Indien, zoals M. betoogt, het beroep dat hij krachtens artikel 27 van

de Dublin III-verordening heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten absolute opschortende werking heeft, is er geen reden om begeleiding in verband met de overbrenging naar een andere lidstaat te bieden.

Waar gaat het hier om? Zoals blijkt uit het bij het dossier van Fedasil gevoegde document met het opschrift ‚Info place Dublin’ (Info Dublinplaats) van 13 juli 2018 vormt de inschrijving op het quotum van Dublinplaatsen ‚een fase in het opvangtraject voor de begunstigen voor wie een verzoek om Dublinterugname is ingediend en goedgekeurd (bijlage 26quater- beslissing + doorlaatbewijs)’ en is zij ‚gebaseerd op het streven om de begeleiding aan te bieden die het meeste in overeenstemming is met de administratieve situatie van de buitenlandse ingezetene’. In het opvangcentrum is een verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken aanwezig.

*Concreet nemen de betrokkenen deel aan een reeks van minimaal drie gesprekken die toe doel hebben dat duidelijk wordt gecommuniceerd over de gevolgen van de kennisgeving van de bijlage 26quater-beslissing, alle vragen worden beantwoord die de bewoner zich ter zake zou kunnen stellen en hij zo goed mogelijk op het vervolg van de gebeurtenissen wordt voorbereid. Uit voormeld document blijkt ook dat vanaf het eerste gesprek aan de betrokkenen drie opties worden geboden:
 ‚Optie 1: gebruikmaken van de steun van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de organisatie van de overdracht;
 Optie 2: zich met eigen middelen binnen de in het bevel om het grondgebied te verlaten gestelde termijn naar de lidstaat begeven;
 Optie 3: niet meewerken aan de Dublinoverdracht en bijgevolg het risico lopen door de Dienst Vreemdelingenzaken gedwongen te worden verwijderd. [or. 11]*

Er wordt eveneens meegedeeld dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bijlage 26quater-beslissing (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en bevel om zich in een andere lidstaat te melden) niet van rechtswege opschortende werking heeft. Ook al wordt niet betwist dat dit beroep bij de huidige stand van het nationale recht geen opschortende werking heeft, dit ontbreken van opschortende werking is net een bijzonder omstreden gegeven.

Uit het voorgaande, en met name uit de aan de asielzoeker verstrekte informatie waarin de nadruk wordt gelegd op de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niettegenstaande de mogelijkheid om een rechtsmiddel in te stellen, alsmede op het risico dat de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een gedwongen overdracht, lijkt de asielzoeker ervoor te kunnen vrezen dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het gedrang komt indien hij in het Dublincentrum blijft, waardoor hij zich genoodzaakt kan zien de hem toegewezen verplichte plaats van inschrijving te verlaten om een gedwongen overdracht te voorkomen. In dat geval verliest hij het recht op de door Fedasil verleende materiële hulp.

Dit zou betekenen dat de beslissing van Fedasil om tot „Dublinoverbrenging” over te gaan in strijd is met zijn verplichting om de asielzoeker passende materiële hulp te verlenen (aangezien de aanvaarding van deze beslissing door de asielzoeker noodzakelijkerwijs impliceert dat hij afstand doet van zijn rechten). Die beslissing is in dat geval ook in strijd met het Europees recht, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt (met inbegrip van de opschortende werking ervan).

Niettemin is de tribunal du travail van mening dat zij in dit stadium niet over voldoende informatie beschikt om vast te stellen of bovengenoemde risico's reëel zijn en of zij door de feiten worden bevestigd.

De tribunal du travail is daarentegen van oordeel dat, gelet op het voorgaande, nu reeds vaststaat dat de overbrenging naar een Dublinopvangcentrum op zijn minst een voorbereidende handeling vormt voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

[Dit] brengt de tribunal du travail tot de volgende vraag:

3.

Is dat begin van uitvoering in strijd met artikel 27 van de Dublin III-verordening?

1.

Deze vraag impliceert andere vragen:

- Verzet artikel 27 van de Dublinverordening zich tegen alle handelingen ter voorbereiding van de uitvoering van de overdracht of verzet het zich alleen tegen de gedwongen uitvoering van de overdracht zolang het beroep aanhangig is?
- Wordt het opschortende karakter van het beroep in het Belgisch recht gewaarborgd door het feit dat de asielzoeker een kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen wanneer hij het voorwerp is van een dwangmaatregel die strekt tot zijn verwijdering van het grondgebied?

2.

In het reeds aangehaalde arrest van 10 februari 2020 [omissis] merkt de cour du travail onder meer het volgende op:

„Artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt evenwel dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, mits hij nog geen gewone vordering tot schorsing

ervan heeft ingeleid. Indien de vreemdeling reeds een [or. 12] gewone vordering tot schorsing heeft ingediend en de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zo snel mogelijk uitspreekt over een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing. Vanaf de ontvangst van dit verzoek kan niet meer tot gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel worden overgegaan (artikelen 39/84 en 39/85 van die wet).

Ofschoon het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wel degelijk opschortende werking heeft, is het niet in alle gevallen beschikbaar en is het afhankelijk van het imminent zijn van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Traditioneel betogen advocaten van vreemdelingen dat het begrip ‚imminentie’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin wordt uitgelegd dat een dergelijk verzoek slechts ontvankelijk is wanneer de betrokkene van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering. Bovendien wordt in een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 juli 2019, die in het dossier van Fedasil is opgenomen (en een soortgelijk geval betreft), als voorbeeld van een imminent risico een ‚overdracht onder dwang’ vermeld, wat sterk lijkt op een eufemisme voor vrijheidsbeneming.

In diezelfde brief wordt bevestigd dat die dienst de uitvoering van een verwijderingsmaatregel slechts opschort in geval van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en niet in geval van een gewone vordering tot schorsing. Er wordt aan toegevoegd dat, volgens de rechtspraak van de Raad van State, de overdracht naar een andere lidstaat niet tot gevolg heeft dat het beroep zijn belang verliest, aangezien in geval van vernietiging van het overdrachtsbesluit België opnieuw bevoegd wordt.

Het staat dus vast dat het gewone beroep tot schorsing van ‚Dublinasielzoekers’ die niet met een imminente maatregel van teruggedrijving worden geconfronteerd, geen opschortende werking heeft en dat enkel het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat aan een voorwaarde van imminentie is onderworpen, die werking heeft.

[...]

In twee in de Grote kamer gewezen arresten heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde rechtsmiddel in de weg zou kunnen staan aan de verwezenlijking van de doelstelling om asielzoekers te beschermen, aangezien deze doelstelling met name wordt gewaarborgd door het vereiste dat een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is.

Het volgende cruciale punt moet echter nog worden verduidelijkt: in hoeverre is deze kwestie, die in wezen onder het vreemdelingenrecht valt, relevant om het bij de cour du travail aanhangige geding te beslechten?

Gesteld dat, op grond van de voorrang van het Europese recht, absolute opschortende werking moet worden toegekend aan het gewone beroep tot schorsing tegen de bijlage 26quater-beslissing (waarbij het verblijf in België wordt geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd en de betrokkene wordt gelast zich voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming naar een andere lidstaat te begeven), dan zou dat beroep de overdracht aan een andere lidstaat tijdelijk blokkeren.

Indien een overdracht nog niet aan de orde was, zou er geen reden zijn om plannen te maken voor een terugkeertraject.

Bijgevolg zou het voorbarig zijn de betrokkenen te verplaatsen naar een terugkeerplaats die tot doel heeft hen voor te bereiden op hun overdracht naar een andere lidstaat (wat gepaard gaat met een verandering van centrum en het verlies van het weinige houvast dat personen die na een dikwijls uitputtend parcours net zijn aangekomen, reeds hebben verworven). [or. 13]

Indien een wijziging van centrum ter voorbereiding van de overdracht van een ‚Dublinasielzoeker‘, in afwachting van de uitkomst van een opschortend beroep, voorbarig is, dan dienen de arbeidsrechtbanken dergelijke beslissingen van Fedasil te vernietigen – tenzij men van mening is dat de uitvoering van het terugkeertraject toch mogelijk is indien de uitvoering van de overdracht zelf wordt stopgezet.

Kortom, indien het in artikel 27 van de Dublin III-verordening bedoelde daadwerkelijke rechtsmiddel als een absoluut opschortend beroep moet worden opgevat, is de beslissing van Fedasil onrechtmatig en moet zij worden gewijzigd. Niettemin zou er ook sprake kunnen zijn van een gematigde opschortende werking, die in de weg staat aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit, maar niet noodzakelijkerwijs aan de totstandbrenging van een terugkeertraject in een ‚Dublinplaats‘.”

In deze omstandigheden heeft de cour du travail [de Liège] [omissis] twee prejudiciële vragen voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie [omissis][.]

[omissis] [de prejudiciële vragen zijn hernomen in het dictum]

3.

Bij beschikking van 3 december 2020 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie besloten dat:

- deze zaak niet volgens de prejudiciële spoedprocedure hoefde te worden behandeld;
- er geen uitspraak hoefde te worden gedaan over de door de cour du travail de Liège ingediende verzoeken om een prejudiciële beslissing, op grond dat

de termijn voor het overdragen van de betrokken asielzoeker was verstreken, zodat België niet langer het voornemen had om de Dublinoverdracht uit te voeren.

De door de cour du travail de Liège gestelde relevante [vragen] blijven dus tot op heden onbeantwoord.

4.

De beantwoording van deze vragen is evenwel noodzakelijk voor de beslechting van het onderhavige geding.

De tribunal du travail is van oordeel dat het geding een of meerdere vragen oproept met betrekking tot de in titel V van het derde deel van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bedoelde gebieden.

Derhalve moeten aan het Hof van Justitie van de Europese Unie twee prejudiciële vragen worden voorgelegd die identiek zijn aan de door de cour du travail de Liège gestelde vragen.

[omissis] **[or. 14]** [omissis]

De tribunal du travail is van oordeel dat er voldoende grond is om het Hof van Justitie te verzoeken die vragen te behandelen volgens de spoedprocedure waarin artikel 108 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie voorziet, of **in elk geval volgens de in artikel 105 van dat Reglement bedoelde versnelde procedure.**

VW is namelijk net meerderjarig geworden. Hij is een kwetsbare persoon aan wie bijzondere bescherming moet worden verleend. Hij verblijft nog steeds in het Rode Kruiscentrum van Bierset (dat hij niet wenst te verlaten) op grond van de op derdenverzet gegeven beschikking van de voorzitter van de tribunal du travail de Liège. Tegen hem werd echter een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd waartegen hij een niet-opschortend beroep heeft ingesteld en dat te allen tijde gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd.

Aangezien hij in een opvangcentrum is ondergebracht, is zijn woonplaats officieel bekend, zodat niets eraan in de weg staat dat hij gedwongen wordt verwijderd.

Een dergelijke maatregel zou hem ernstig schade kunnen berokkenen.

VW heeft er duidelijk belang bij dat hij zo snel mogelijk zekerheid krijgt over zijn rechten.

Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten op 28 oktober 2020 toegezegd om de behandeling van VW's verzoek om internationale bescherming op zich te nemen. Overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt België op 28 april 2021 opnieuw bevoegd voor de behandeling van dit verzoek. Met het oog op een correcte en dienstige toepassing van de Dublin III-verordening is het wenselijk dat de gestelde prejudiciële vragen vóór die datum worden beantwoord.

5.

De tribunal du travail herinnert eraan dat Fedasil, overeenkomstig de op 5 januari 2021 door deze rechter in kort geding gegeven beschikking, VW's huidige verblijf in het opvangcentrum van het Rode Kruis te Bierset moet bestendigen totdat die rechter ten gronde uitspraak heeft gedaan.

BESLISSING VAN DE TRIBUNAL DE TRAVAIL DE LIÈGE

De tribunal de travail de Liège [omissis]

Alvorens ten gronde te beslissen, verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- „1) Vormt een beroep waarin het nationale recht voorziet ten behoeve van een asielzoeker die is aangemaand om zijn verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat te laten behandelen en dat geen enkele opschortende werking heeft en die werking slechts kan verkrijgen in geval van vrijheidsbeneming met het oog op een imminente overdracht, een ‚daadwerkelijk rechtsmiddel‘ [or. 15] in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening?**
- 2) Moet het daadwerkelijk rechtsmiddel waarvan artikel 27 van de Dublin III-verordening gewaagt, aldus worden opgevat dat het zich enkel verzet tegen de uitvoering van een maatregel inzake gedwongen overdracht tijdens de behandeling van het tegen dat overdrachtsbesluit ingestelde beroep, dan wel dat het zich verzet tegen elke maatregel ter voorbereiding van een verwijdering, zoals de overbrenging naar een centrum dat moet zorgen voor de organisatie van een terugkeertraject voor asielzoekers die werden aangemaand hun asielaanvraag in een ander Europees land te laten behandelen?”**

Verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie dit dossier volgens de spoedprocedure of in elk geval volgens de versnelde procedure te behandelen.

[omissis] [procedure]